

dels som Statens Embedsmand, dels som Kirkens Tjener, som forvirrer mange Mennesker; de tror, han udfører alle Handlingerne i Kirkens Navn. Men Ægteskabet som Institution er jo en borgerlig Indretning, som det er Statens Sag at ordne og bringe i Stand. Det er det, jeg gerne vilde have slaaet fast.

Jeg kan ikke forstaa, at det ærede Mindretal, bl. a. en dygtig Jurist og en Præst, ikke her kan se nogen Forskel. Mener man, at der sker en Sammenblanding af det kirkelige og det borgerlige, naar Brudeparret vil have Vielse efter den borgerlige Ægteforening, maa man indrømme, at der ogsaa i den nuværende kirkelige Vielse er en saadan Sammenblanding. Men jeg synes rigtignok, der er den store Forskel, at efter mit Forslag er de vedkommende ægteforenede, inden de modtager den højtidelige Indvielse. Meningen med mit Forslag var, at de, naar de havde skrevet deres Navn, bag efter kunde gaa hen at modtage den højtidelige Indvielse af deres Ægteskab.

Det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) sagde, at det er en saa højtidelig og alvorsfuld Stund for de unge Mennesker, som skal indgaa en saadan Forening. Jeg ved ikke, om jeg opfatter Konsekvenserne af mit Forslag ganske nøjagtigt, og jeg vil derfor gerne bede en af de højtærede Ministre, enten Kirkeministeren eller Justitsministeren, om at udtale, om Konsekvensen ikke vil være, at man kan gøre et Valg, at de, som ønsker det, kan gaa til en borgerlig Øvrighed og der faa den Formular, som nu anvendes, oplæst for sig og faa Sagen forelagt i Alvor, og de, der ønsker den kirkelige Velsignelse, ogsaa fremtidig kan faa den. Jeg gaar ud fra, at hvis den fakultative Ordning skulde blive indført, vilde de to Formularer blive omtrent de samme, vilde Fremgangsmaaden ved at vie eller forene Folk blive den samme; men jeg vil, som sagt, gerne høre, om min Forudsætning er rigtig, at der ogsaa under den Ordning, som mine Ændringsforslag vilde indføre, kan gives Frihed til, naar man har underskrevet Ægteskabshogen og altsaa er virkelige Ægtefolk, derefter at faa Ægteskabet indviet af den borgerlige Øvrighed med Anvendelse af den Formular, som nu anvendes, ligesom man kan vælge at faa kirkelig Vielse.

Karen Ankersted: Jeg havde ikke tænkt at ville tage Ordet under dette Lovforslags Behandling. Jeg skal heller ikke

holde nogen lang Tale, og jeg skal slet ikke komme nærmere ind paa nogen af alle de mange Paragraffer, her er Tale om, og navnlig ikke paa dette, om der skal træffes en obligatorisk eller en fakultativ Ordning eller noget af den Slags. Det er Udtalelser af min ærede Partifælle, det ærede 7de Medlem fra Randers Amt (Harboe), der kalder mig frem, medens jeg derimod i alt væsentligt er enig med min anden Partifælle, det ærede 7de Medlem for Hovedstaden (Mathilde Hauschultz). Naar det ærede 7de Medlem for Randers Amt udtalte sig imod hele Aanden i dette Lovforslag, maa jeg stærkt protestere derimod og ligeledes, naar han udtalte Haabet om, at Forslaget ikke maa blive til Lov; jeg haaber, at dette Haab ikke maa gaa i Opfyldelse. Jeg kan ikke tænke mig, at selve Lovforslaget nu skulde blive lagt hen, maaske for længere Tid, og at det saa ikke igen vil blive taget op og komme frem. Jeg tror, at Kravet om Retfærdighed vil gøre sig gældende stærkere og stærkere, og det vil til sidst ikke kunne overhøres. Er der nogen af disse Paragraffer, jeg har været glad for, er det §§ 40 og 54, de 2 Paragraffer, gennem hvilke Kvinden endelig kommer til sin Ret og faar, hvad der tilkommer hende.

Jeg ser meget nødtigt, at § 40 forandres. I § 40 kommer vi netop ind paa at værdsætte Kvindens Arbejde i Hjemmet efter Fortjeneste. Jeg ser nemlig saaledes paa Kvindens Stilling, at hendes første og fornemste Plads er i Hjemmet, og at det Arbejde, hun gør i Hjemmet, fuldt ud kan ligestilles med det Arbejde, Manden gør ude i det offentlige Liv. Naar det altsaa skal hedde, at han skal have den største Myndighed, fordi han er Forsørgeren, er den erhvervende, saa synes jeg, at den Kvinde, jeg vil kalde den ideelle Kvinde, i høj Grad bliver underkendt. Der har hævet sig Røster for, at § 54, som jeg egentlig kan sætte i nøje Sammenhæng med § 40, skulde ændres saaledes, at den, der virkelig var Forsørgeren, ogsaa skulde være den, der havde Myndigheden. Det vil jeg absolut sætte mig imod, fordi vi atter der kommer ind paa den Betragtning, at den Kvinde, der bliver i sit Hjem, passer sin Gerning og tager sig af Børnenes Opdragelse, bliver stillet lavere end den Kvinde, der gaar ud i Livet og tjener lige saa meget som Manden, saa at hun kan erklære sig for Forsørger lige saa vel som han. Naar jeg har taget Ordet her, er det derfor netop for at pointere saa stærkt som muligt, at der ikke bør ske nogen Forandring hverken i § 40 eller § 54. Det ærede 7de Medlem for Randers Amt (Harboe) sagde ogsaa, at det saa ud,